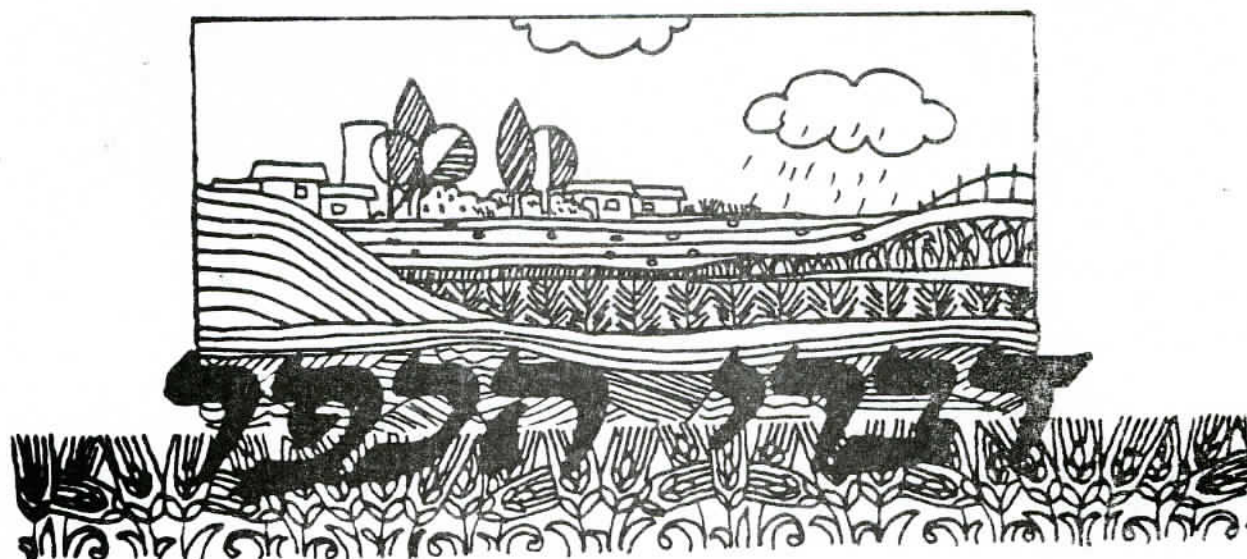

הלצה:

לכל איש יש שם

לכל איש יש שם
שנתנו לו חסאיו
ונתנו לו במיהתו
לכל איש יש שם
שנתנו לו שונאיו
ונתנו לו אהבתו
לכל איש יש שם
שנתנו לו חגיו
ונתנו לו מלאכתו
לכל איש יש שם
שנתנו לו תקופות השנה
ונתנו לו עורונו
לכל איש יש שם
שנתנו לו הים
ונתנו לו
מותו.

לכל איש יש שם
שנתנו לו אלהים
ונתנו לו אביו ואמו
לכל איש יש שם
שנתנו לו קומתו ואפן חיובו
ונתנו לו האריג
לכל איש יש שם
שנתנו לו ההרים
ונתנו לו פתליו
לכל איש יש שם
שנתנו לו המזלות
ונתנו לו שכניו

חזל טוב... חזל טוב

ימי הולדת

17/11 אלה פרחי (נכדה לבית ווטרמן)

18/11 הרבי ג'קסון

רונן פורסטר

גבי סיסני פקר

ליאוני גולן

19/11 מר דני סטיל

שאול איסטון

יפעת ויסבקר

גל עתיר(נכד לבית ר. מנדגי)

20/11 שושנה קרופר

דוד תלם-פוטש

תום ליפשיץ(נכדה לבית עדר)

22/11 מאיר ריינס

רותי גדליזון

דנה ויטהם

נופר מלינה

23/11 דורס ואלאך

יפתח יהודה

ימי נישואין

20/11 ג'וליה ואריה ניצן

שוש וזמי בן-צבי

22/11 אדוה ואריאל סינה

תודה !

* תודה רבה לכל אלה שעזרו, תרמו *

* והשתתפו בשמחתנו ביום נישואינו. *

* חנה וריצ'רד איסטון. *

* *

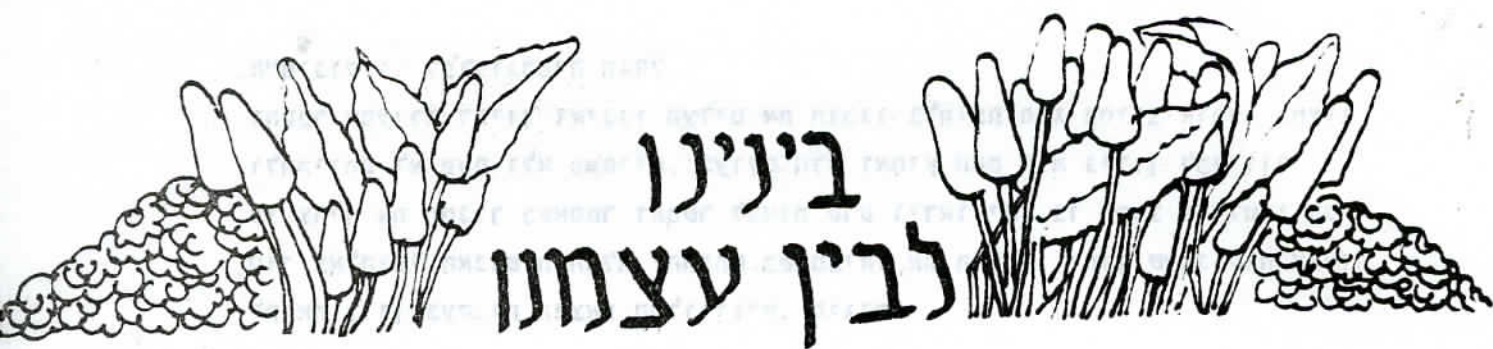
מה נשמע ?

מזג האוויר כמו החיים. ימי הגשם (הברוכים) מתחלפים עם ימים שטופי שמש, שהנשמה יוצאת לך לעזוב את המשרד הסגור ולטייל בחוץ.

- ובכן, בשבת באמת יצאו שני אוטובוסים גדושים, לירדן לראות את הפלא במצבו הנוכחי, בלתי גמור עדיין, אך מרשים בכל זאת. שרק ימשיך לרדת גשם ע"מ להבטיח את ההצלחה השלמה.
- שנויים - יש. בפעם הראשונה ב-2000... סדרו לנו מדרכה ראוייה לשמה בין ח"א לבין המכבסה, ואפילו התקינו מעקי-בטחון מראש. שימו לב גם להתחדשות הנוי בחלק הדרומי של ח"א - וצביעת העמודים בצבע אפור. לא די בזה, מספרים לנו שביתן טרומי נוסף בדרו, שיעמוד בסמוך למשרד של סלמה, וכל זה בכדי להקל על הצפיפות בהנהלת החשבונות.
- ואם כבר מדובר בניסים - וחנוכה מתקרב ובא - יש סימנים ברורים שיהיה אור בצומת "שלנו" בכביש הראשי. הכל כנראה מוכן - מלבד החשמל!
- חנועה ערה יש בימים אלה בדרך לתל-חי. בין המוני הסטודנטים שנוהרים למכללה בכל שעות היום והערב - חלק נכבד יש לחברי כפר הנשיא, הלומדים (ומלמדים) שם מגוון רחב של נושאים, להעשרת הרוח ו/או הפרנסה, השבוע נפתח סמינר בשם המפתח "מצעד האיוולת", שאמור להיות קורס מעניין ושונה מאד בהסטוריה יהודית, ג'ק גולן עמל רבות לקיום ההרצאות - נאחל לו הצלחה.
- בת שבע, רכזת התרבות שלנו, השתתפה בשלושת השבועות האחרונים ב"סרתב"ק (סמינר לרכזי תרבות בקיבוצים) אשר התקיים בגבעת חביבה, אנו בטוחים שהיא חוזרת מלאת רעיונות ומרץ להמשיך בפעילות הברוכה.
- נקווה שה"כבלים" יגיעו אלינו בעוד מועד, כי קראנו ב"קיבוץ" שמחלקת הקולנוע בתק"מ נסגרה ועידן הסרט השבועי נעלם. מנוף התנועה הקבוצית, כמו אז המקלחת הצבורית וקבלת השבת בח"א, להבדיל. נצטרך למצוא דברים אחרים למלא את החלל באולמנו היפה, אחרת יעמוד בשממונו רוב ימי השבוע, חבל.
- ולסיום, סקופ של הרגע האחרון. סוף - סוף, סוף לבלבול בין "הבונים צנרת לבין "הבונים מוצרי יציקה" שלנו.
- את "הבונים צנרת" (השלוחה של פעם) מכרו ושמה בישראל, מהיום הוא : "גליל עליון מוצרי מתכת" או "Upper Galilee Metal Products Ltd.". אז אנא מיכס, תגידו לחבר'ה: "הבונים" מעכשיו הוא רק שלנו ושיזכירו אותנו רק לטוב בעיתונות שלהם.

ש ב ו ע
ו ש ב ת
ש ל ו ם
אלזה.

מקס חייט ז"ל, יחסר לנו.
קולו המחוּספס יהדהד עוד זמן רב במקומות
בהם אהב להסתבוב, ודמותו תשתלב במרוצת
הימים באגדות כפר הנשיא.

שלום אמת, שלום בכל מחיר

מי שראה ביומני הקולנוע של התקופה את שובו של ראש ממשלת בריטניה נוויל צ'מברלין מביקורו בגרמניה ב-1938, וחווה את חוויות מלחמת העולם השנייה ונפעם ונזדעזע מזוועות השואה שנכשפו כששערי מחנות ההשמדה נפתחו, לא ישכח לעולם את דברי אותו מדינאי בריטי שניפנף בפיסת נייר ואמר "הבאתי לכם שלום בר-קיימא לתקופתנו" והוסיף שהוא ישב וחתם על חוזה שלום עם ג'יטלמן גרמני, הקנצלר אדולף היטלר. ומה יצא מזה? השלום המיוחל לא הושג והמחשבה המכרסמת בלב היא: מה היה אם אותו ראש ממשלה בריטי היה אומר "איננו מוכ-נים לוותר לכם, איננו מוכנים שתבלעו את צ'כוסלובקיה..." אולי פני העולם היו אחרות, אולי המליונים שמתו, הגיהנום של מאידנק ואושוויץ היו נמנעים. אולי, אי אפשר לשנות את מה שהיה. ה"אבלי" נשאר.

והשלום עם שכנינו - האם נהיה מוכנים לשלם כל מחיר? מה אם יישבעו לנו על הקוראן שאם נחזור לגבולות 1947 כפי שפסקה עצרת האו"ם ב-29 בנובמבר 1947 ישבו איתנו כשכנים טובים ושקטים עד לסוף כל הדורות? נשק גרעיני ואיום של מלחמה בקטריולוגית ייעלמו כלא היו מעולם - חזון אחרית הימים. עמנו תמיד האמין באמונה שלמה שיהיה עולם טוב יותר. יהודים שחשו על בשרם את חבלי הבריחה מארץ לארץ הפכו לקוסמופוליטנים והאמינו בעולם אחד, בו כולם אזרחים-האמונה הזאת איכזבה. השנאה קיימת, האנטישמיות צומחת, מה שכתוב על פיסת נייר אפשר למחוק, או לקרוע, ושבועה על ספר קדוש לא תופסת אם היא נעשית למען כופרים. מה נהיה מוכנים לשלם לשגוע לשורה התחתונה?

פכים קטנים

מה חשוב לך יותר-ספר או טלוויזיה? אין כאן נסיון לעשות סקר דעת קהל קבוצי, אבל מוטב לנו לעשות חושבים. יש כל כך הרבה מידע ויזואלי, כל כך הרבה פרשנות ועימותים פנים אל פנים, כל כך הרבה אירועים המשודרים בנוסח "ברגע זה..." שאיננו מבינים ואיננו תופסים את העוצמה של המתרחש ואנחנו הופכים לאדישים. הר געש שהוא ים של זוחלים לוהטים הופך לתמונה מלאכותית ולא מוצלחת בסרט של ספילברג. כתבה על ילדים רעבים באפריקה הופכת לקיטש. איפה "שושלת"? וכשישלימו את מערכת הכבלים תהיה לצופה בקבוצה מגוון רב יותר של אפשרויות: ערוץ 2, קול ישראל, לבנון, ירדן, C.N. ועוד. הוא יוכל לצפות באספה הנערכת בלי חברים ולמחרת ישים פתק בקלפי שאיננו מבטא ולא כלום. וספריות קלטות הוידאו

מ"פינוקיו" לפ'רנוגרפיה תגדל.

נהספר שמעורר דמיון ואיננו מעלים את תוכנו בלחיצת מתג מחייב אותנו לחשוב ולהתייחס לא פעם ולא פעמיים. בעולם חדש ואמיץ, האם הוא נידון לכליון? מי צריך את החנוך כשאפשר ואפשר לראות סרט וידאו ישן בו מככב צ'רלטון הס-טון כאלהים? האנושות החלה להתפתח כשהמציאו את הדפוס. יתכן שהאנושות צועדת לקראת נוון בעקבות המצאת הטלוויזיה. מוגזם?

"כל אחד מבין מה שהוא רוצה להבין". אמר חבר אחד בשיחת ארוחת-הבוקר כשהנושא התורן היה לא פחות ולא יותר מ"מרכזי רווח"- ענתה חברה צעירה ואינטליגנטית "זה לא נכון. שמעתי הסבר! הענפים יהפכו למרכזי רווח והם ירוויחו או אם לא ירוויחו הם ייסגרו ואלה שעבדו בהם או שיקלטו במרכז רווח רווחי או שיחפשו עבודה באזור". הפקפקן גמר לאכול את הסולת, ניגב את פניו ואמר "תגידי, זה טוב או זה לא טוב לחבר הפשוט? התקציב שלו יגדל או יקטן? הוא ירגיש שהוא תורם פחות או שהוא תורם יותר לקבוצה? זה יעלה את המוטיבציה שלו?" המבוכה היתה גדולה עד שהאופטימיסט שבר את השתיקה: "שמע, האנשים שמציעים את השנוי הזה הם אנשים רציניים, מכובדים..." ההסטוריון הרים את עיניו מן הספר "מצעד האיוולת" ואמר: "שבתאי צבי, ג'ינג'יס חאן, טורקומדה ומוסוליני - כולם היו אנשים רציניים וקרוב לוודאי מכובדים. הספורטאי, שהגיע לשלחן עם כמה לחמניות "ספיייר" מן התירות, קטע את השיחה: מה ת'אומרים על מג'יק ג'ונסון? זה אסון בין לאומי..."

חומר למחשבה: ישעיה לייבוביץ החכם הזקן והמרגיז אמר בראיון שהתפרסם ב"דבר" לפני שבועות מספר: "הדבר היחיד שמקיים את העם היהודי זה אנטישמיות". ובארץ שאין בה אנטישמיות מה מקיים את העם היהודי?

חברה וותיקה אמרה באחד מחוגי הדיון שהיו בקשר לשנוי: בעצם אינני בעד השנויים אבל אם זה מה שהצעירים רוצים שישנו". זה מחייב לפחות מעין משל: אדם מבוגר/זקן/איכפתי יושב באוטו ליד נהג צעיר. בואדי מילק הנהג הצעיר מתחיל לעקוף סמי-טרלייר ואינו יכול לראות ממקום הישיבה שלו מה שזה היושב לידו רואה בגלל הזווית הראייה אחרת. המבוגר/זקן/איכפתי רואה שאין סכוי שהעקיפה תתבצע בשלום ושבועוד רגע יגיעו לנקודה שממנה אי אפשר לסגת. סכנת נפשות, סכנת קיום - יצעק, או יסמוך על אמונתו של הנהג הצעיר "הם יוותרו לי ברגע האחרון - זה יצליח?"

אולי יש להאחז בהשקפת עולמו של מקס חייט ולהמשיך להלחם.

שבת שלום

אריק א.

על דא ועל הא

מיכאל.כ.

קניות בתל אביב

בלב דיזנגוף נמצאת חנות שמוכרת תכשיטים, קרמיקה ועוד, הכל לפי בעלת החנות - "אקסלוסיבי" הלכתי לשם כדי להחזיר כמה פריטי קרמיקה למשק. הגעתי לחנות קצת לפני 12 בצהריים, ובעלת הבית ביקשה ממני להמתין קצת כי היתה עסוקה עם לקוחות. היו שם שלוש נשים, אחת מבוגרת ושתי נשים צעירות.

מה חיפשו? לא בטוח אם הן ידעו. בכל אופן הזקנה ביקשה לבדוק סיכות, והצעירות חיפשו בכל המגשים, טבעות, סיכות, עגילים ומי יודע מה. מוכרת אחת, שלוש לקוחות ואני ממתיין, ובין לבין, עברו כל מיני עוברי אורח, נכנסו הסתובבו ויצאו. בעלת הבית הוציאה ארבע סיכות, שאם להאמין לה היו הכי הכי אקסלוסיביות ומקסימות. הזקנה קירבה את אפה כדי לבדוק אותן.

בינתיים שתי הצעירות עזבו את הטבעות ועברו לעגילים. לקחו זוג, ניסו, החזירו, לקחו עוד ניסו, התייעצו אחת עם השניה, שאלו את הזבנית אם זה מתאים. כל פעם המוכרת אמרה "לא אתן לכן לקנות משהו שלא מתאים, רק העגיל המתאים לך אני מוכנה לתת". מוזר, לגבי כל עגיל שניסו התשובה היתה "מקסים", לא תמצאי משהו יותר מתאים" או "זה ממש יפה", יותר "שו-אוף".

הזקנה החליטה שבין הסיכות שבדקה אין משהו מתאים. בעלת הבית הוציאה עוד. המשקפיים שוב התקרבו למגש לשם התבוננות ארוכה. הצעירות המשיכו לנסות, להתייעץ, לבדוק בראי, ולהחזיר למגש. הזקנה החליטה בסוף שבין שתיים עשר הסיכות, אין משהו מתאים, ויצאה.

בשעה 14.00, הצעירות סיימו את הקניות. אחת שילמה 250 ש"ח. עם השניה היתה התחשבנות - החזירה סחורה וקנתה אחרת - כל החשבון הסופי הגיע ל-70 ש"ח למשהו כמו 3 (שלוש) שעות בחנות! ובעלת הבית המשיכה לחייך, איזה יום עבודה!

חור רבע שעה בעלת הבית עשתה לי את החשבון, ארזה את הפריטים ושלחה אותי לדרכי. אם לפחות הצעירות היו יפות!.....

שוב שני

כפי שכתבתי פעם, אנו מוכרחים ללמוד להאמין שאם חברים מתלוננים, יש להם סיבה לך, ואם החברים בתפקידים מתלוננים גם להם סיבה לך, אז נוכל לנסות לפתור בעיות בצורה הגיונית יותר. לא עוזר לטעון שפעם זה היה אחרת, אז למה לא היום. בעלי התפקידים השונים מודעים שהמצב שונה ושאין להם את ההשפעה על יתר החברים כמו שהיה. אז בואו נאמין להם.

גם אין טעם להעלות את כל הבעיות שפתרון מוצע זה או אחר לא יפתור אותן. זאת דרך קלה, ואולי זולה לנסות להרוס כל רעיון חדש לפני שאפילו מנסים לבדוק אותו.

עומדות לפנינו הצעות קונקרטיות, גם אם אין אפשרות לדעת בדיוק את התוצאה הסופית. ברור שמהו צריך להשתנות בגישה שלנו להתארגנות בכלכלה ובעבודה, ולא שמעתי אף אחד שטוען שהכל שפיר, ואין צורך לתשומת לב לשאלה זו בכלל. במצב זה, על החברים שמתנגדים להצעות שעומדות על הפרק, להציע הצעות קונ-קרטיות אחרות ולא רק להטיל ביקורת. אם אין להם הצעות, בואו ננסה ממה שיש. אם זה לא יפעל, נוכל לנסות דר-כים אחרות. לא סוף העולם אם נסיון זה או אחר אינו מצליח, יש תמיד אפשרות לנסות עוד, ואין לפחד מזה.

שאלון

בהמשכים

מס' 3

לפי העובדות בשטח
מתקשים כמה חברים
בבחירת התשובה
הנכונה. רמז:
התשובה הראשונה
והאחרונה אינן
נכונות אף פעם.

עבדת בגינה ויש לך ערמה של עשבים ודשא קצוץ. אתה:

- (1) מפזר את הכל על יד המדרכה המרכזית הקרובה.
- (2) הבאת בעוד מועד שקי ניילון ירוקים. אתה ממלאם ומביא אותם אל הפחים.
- (3) מוסיף את זה לערימת קומפוסט קטנה שהכנת באיזו פינה.
- (4) דוחס את זה לתוך פחי האשפה.

גאונות יחידה

כל הכבוד לרכזת התרבות שלנו. כשראתה שלא נרשמו כמעט לטיול המתוכנן לעכו בשבת, לא איבדה עשתונותיה, והסבה את היעד - לאתר הירדן ההררי. אולי גם היא הופתעה מכמות ההענות, שהצריכה שתי הסעות של אוטובוס מלא על גדותיו באנשים, נשים וטף, סקרנים לחזות במו עיניהם בשינויים שחלו בקטע הירדן "שלנו".

הטיול היה מהנה, הודות למזג האוויר היפה^{הנוף} שמתחיל להראות "כמו הציור של מרק". והירק המתחיל לבצבץ אחרי גשמי הברכה.

עם כל זה חזרתי הביתה במצב רוח עכור.

הנסיעה הקצרה באוטובוס - הלך וחזור - "הצליחה" לקלקל לי את היום. בטיולים של המשק נסעתי כבר בכל מיני תנאים - בצפיפות, בעמידה, במשאיות בימים ההם - ותמיד היה מובן מאליו ש:

א - אם אין מספיק מקומות ישיבה, ילדים יושבים על ברכי הוריהם.

ב - חברים צעירים ונערים קמים אם יש מבוגרים (בני 65-70) שעומדים.

עד עכשיו לא נתקלתי בהתנהגות שונה בטיולי הקבוץ שלנו.

אבל נראה שמרוב דיבורים על שינויים, מתבלבלים גם כללי ההתנהגות האישית.

ומה העובדות, בנסיעה לאתר ישבו מספר פעוטים וילדי גן ליד הוריהם, רק פניה מפורשת מצד מבוגרים עומדים, נאותו ההורים לקחת אותם על ברכיהם. ואז בעקימת-אף ניכרת.

בנסיעה הביתה היו אלה נערים, שכל כך התעיפו מהטיול כנראה, עד שלא יכלו לעמוד בנסיעה של חצי שעה, כדי לתת מקום ישיבה לחברים זקנים.

ירדתי מהאוטובוס אבלה וחפויית ראש - מה יועילו "שינויים" אם אין אחווה והתחשבות בין החברים?

אנגה.

נר זכרון

י"ב בכסלו תשכ"ב (1961) גב' תמר פוטש
ט"ז בכסלו תשמ"ה (1984) גב' רינה וולסדורף.

ולמחרת, כשביקשו ממני להגיד כמה מילים בארוחה חגיגית שערכו לנו ידידי חיפה/דיסלדורף, קראתי מספר משפטים מהמכתב. התאריך: 10 בנובמבר 1941.

"מחר אנחנו יוצאים, עם מעט מטלטלים, לטיול במזרח - אומרים למינסק... אין טעם להרבות בדבורים בנושא, או שפוא העת שנדבר על זה, או שכבר לא נדבר כלל. יבוא יום ויהיה שוב שלום בעולם. נקווה גם בשבילנו".

הורי לא זכו לראות את השלום, אבל אני מרגישה שעזרתי במעט לשמור את זכרונם וזכרון הקהילה היהודית שנכחדה איתם.

מארחינו החביבים הזמינו אותי לחזור פעם נוספת לגרמניה בתור אורחת פרטית שלהם. עניתי - "במקום הזה לא אוכל בשום אופן להסתובב בתור תיירת". אני חושבת שהבינו.

אנגה.

עֵינֵנו! I ♥ !

חשוב! מהמספרה

ג'ודי מסיימת בשבוע הקרוב את עבודתה במספרה.

ז.א. שיושקעו פחות ימי עבודה במספרה והתור יגיע

לעיתים רחוקות יותר עד שיימצא פתרון אחר.

אז אנא מיכם התאזרו בסבלנות ואל תפנו אל ג'ודי

בענייני המספרה!!

אביבה גולדבר.

המשך - יש שאלות (בית קברות)

אביבה מוסרת: שהנושא בטיפול - במקרה חברים שהוזמנו לישיבה לפני שבוע חלו, אבל היא "עובדת" על זה.

כל הכבוד להרולד שאומר שטור השיאלות מוכיח את עצמו. מופיעה שאלה ובאותו היום מופיעה גם המדרכה !!!

הערה: לפי דעתי לא כל השאלות המגיעות אלי מתאימות לטור זה, שמטרתו חיזוק התקשורת בחברה. למשל: שאלה על מדפים ריקים במכול. מה דעתכם חברים?

נטע.

עבר ועתיד

אנקה

המשך מהשבוע שעבר

כל יום יצאנו לטיולים מאורגנים בעיר ובסביבתה - עיר מקסימה של חצי מליון חושבים - תערוכת של ישן מתוחזק היטב, וחדש מודרני ומבריק, המרכז המסחרי של כל חבל הרור התעשייתי, ובין חברי המפעל שלנו לא מעטים, שהשתתפו בירידים ותערוכות שם. הטיולים האלה היו בשבילי משא בתוך פאזל - שחלקים ממנו אני מכירה ולא יודעת בדיוק למקם אותם. הרגשה מוזרה.

בין המפגשים המעניינים שנערכו היה ביקור בבתי ספר. שוחחנו עם נערים בני 16-17 שבשאלותיהם הראו שהם לומדים את נושא השואה ורוצים לדעת איך זה קרה. אחת השאלות אלי היתה "באיזו מידה את מרגישה גרמניה עכשיו?" אולי איכזבתי אותם, כשעניתי שאני מרגישה במאה אחוז ישראלית. שאלתי אותם אם סבא/סבתא משוחחים על העבר, ואלה שענו אמרו שניסו לשאול, אבל לא מקבלים תשובות.

המפגש המבין באמת בשבילי היה הארוח אצל הקהילה היהודית המקומית. אלפיים נפש - כולל 500 רוסים שהגיעו זה עתה. מה יש לי להגיד לאיש שבא אלי ואומר לי "הייתי חבר כפר גלעדי. עכשיו אני גר פה". השתתפנו בחפילות ערב-שבת בבית-הכנסת המפואר החדש. היה די מלא - אולי גם "בזכותנו", ואכלנו איתם ארוחת ערב. אינני תופשת איך אפשר לגדל משפחה במקום הזה.

מילה על שתי הנשים שטיפלו בנו במשך כל השבוע, כי הן מייצגות שתי גישות לכל מבצע הארוח, ולעיתים גם הורגש הניגוד ביניהן. האחת, ד"ר ברברה סוכי שמה, היסטוריונית החוקרת זה מספר שנים את תולדות יהדות חבל הריין ב-60 השנים האחרונות. היא מעורבת בננושא, מעשית ורגשית, ועדינותה והבנתה הקלה עלינו את הביקור. היא ניסתה לדובב אותנו, וזקבל בשמחה העתק של כל צילום או מיסמר שקשור לתקופה.

בשבילי זה חשוב - וברצון אשלח כל חומר שנותר אצלי בנושא, כי אני רואה שהוא נופל לידיים נאמנות. ויהררה עדות למה שקרה.

האשה השנייה, רינטה ברטלי, עובדת העירייה, רצתה בעיקר להנעים לנו ולהראות שגרמניה השתנתה באמת ובתמים. גם היא הצליחה במידה גדולה - כי מה יש להגיד? בהחלט נהננו - לראות את יופי הנוף והעיר, את הכנסיה הגרמנית הנהדרת בקולון, את הסעודות במסעדות פאר...

לא היתה הזדמנות לשוחח עם "האיש ברחוב" וגם לא פגשתי בנציגי "דור המלחמה". בהחלט דיברו איתנו על תופעת הניאו-נאציזם ועל רצונם העז לחסל אותה בעודה באיבה.

בשבילי הרגע המרגש ביותר בא כשלא ציפיתי לו:

ישבנו במסעדה ונגשה אלי אישה שהכרתי רק דרך מכתבים. "אני הבאתי לך מכתב שאבין כתב אל אחיו יום לפני הגרוש, לפני חמישים שנה בדיוק". ישבתי שם עם המעטפה המצהיבה. בה. עדיין מבוילת, והרגשתי שמישהו אומר לי מעבר לזמן ולמקום - "עשית את הדבר הנכון שבאת הנה".

המשך בעמ' 10...

בית נפר הנשיא

אבל

על מותו של

מקס חייט ז"ל

לאחר מחלה קשה

יהי זכרו ברוך

מ ק ס ז " ל (הספד ליד הקבר)

עדנה ודני, דורית ומיקי, הנכדים, שני האחים, בני המשפחה, חבריו הרבים
מתימורים וכל ידידיו וחבריו מביתו האחרון בכפר הנשיא - כולנו נפגשים כאן
היום כדי לחלוק למקס כבוד ביום קבורתו.

יום הולדתו השישים ושמונה של מקס היה צריך להתקיים ביום שישי הקרוב, אבל
כבר ביום שישי שעבר הוא, ואנחנו הקרובים לו, ידענו שהוא לא יגיע ליום
המיוחל ההוא.

מקס נולד בליטא, זאת אומרת, ליטווק היה, וכמו כל הליטווקים האמיתיים היה
מתבטא בצורה חד-משמעית וללא פשרות. כאשר היה בן שנתיים וחצי, הגיע עם הוריו
לעיירה בפרטוריה. אביו היה פחח ומסגר, ומקצועות אלה ירש מקס ממנו.

הוא היה המבוגר בין ארבעה הבנים שנולדו להוריו. אחד מאחיו נהרג בשנת 1951
בקורס צניחה בצה"ל.

במלחמת העולם השנייה התנדב לחיל האוויר של דרום אפריקה והשתחרר בשנת 1946.

בשנת 1948 מקס, כמו יהודים רבים מדרום אפריקה, הגיע ארצה ולחם במלחמת
העצמאות כחייל במח"ל. לא מעט חברים כאן שמעו את הסיפורים שלו על מלחמת

העצמאות, דווקא באזורנו, בדדרה במיוחד.

הוא חזר לדרום אפריקה לאחר המלחמה, ובשנת 1950 חזר ארצה. לאחר שהיה קצרה
במושב הבונים הגיע לתימורים, כאשר הם ישבו בסביבת נצרת, ויחד איתם הדריס,
כאשר הם קיבלו מקום קבוע להקמת ביתם.

ואז הגורל שיחק את משחקיו ומקס, בשנת 1969 הגיע אלינו והתחיל מיד בעבודה
כמסגר ופחח. הוא תמיד היה דוגמה ומופת של איש עבודה, גם במאמציו לחנך צעירי-
רים, שעבדו יחד איתו. צנוע היה בדרישותיו, כי הוא בכל לבו חי את הססמה:

"העבודה היא חיינו", ללא כל תוספת.

כולנו זוכרים את מקס, האוהד הנלהב של רגבי וכדורגל - במיוחד כדורגל, כי,
לפי דבריו, בפרטוריה הוא היה שחקן מצטיין. אפילו נבחר לקפטן של קבוצתו.

אבל אי-אפשר להפרד ממקס בלי לדבר על הרכבת שלו. המודל שעליו הוא עבד כל
כך הרבה שנים, ושלא הצליח לגמור. אני מקווה שבבוא העת נוכל למצוא את הדרך
להנציח את חלום חייו, תחביב שהעסיק אותו כל-כך, שנתן לו הרבה עניין וסיפוק.

מקס איננו עוד איתנו. הוא היה אופטימי במשך תקופה ארוכה וקשה,

אבל האופטימיות לא עזרה לו, לא למשפחתו, לא לאף אחד.

והוא יחסר לכולנו. יהי זכרו ברוך. משה ב.ח.

מקס חייט איננו.

פתאום, כשנדמה היה לי שאתה מתחזק ומרגיש טוב יותר הלכת מאתנו. סבלת ממחלה שאין לה פתרון וקבלת את זה בשלוה והבנה ובתקוה. אני מצטרף לכל המנחמים את המשפחה את חברי הקיבוץ ועובדי המפעל.

הגעת לקיבוץ לפני יותר מ-22 שנה וכבר מראשית דרכך הצטרפת למפעל. הפכת להיות דמות מרכזית בתחום הפיתוח והבניה. קשה לתאר את המפעל על הצריפים הישנים והמבנים הרעועים, ללא השינויים שהכנסת במו ידך. היית שותף לכל התקנה של ציוד חדש ובניה של מבנה חדש, ולמעשה בעזרתך הפך המפעל מבית מלאכה לתעשייה ולמפעל שאפשר להתגאות בו. קשה לשכוח את ההווי המיוחד שנוצר סביב הצוות שלך, את ימי שישי המפורסמים שבו התכנסנו יחד לציפט סטייקים ושתיית בירה. בסיום כל פרויקט הייתה מסיבה וגם אם לא היתה סיבה דאגת שנעשה מסיבה. סביבך התקבצו כמה מהותיקים כמה מהחברים הצעירים יותר שעסקו בפיתוח וכמובן הילדים. תמיד היית מוקף בנוער שהעדיף אותך על פני הלימודים.

תרומתך הגדולה ביותר למפעל היא העובדה שאתה הצלחת (בניגוד לאחרים) למשוך את הצעירים את הנערים לעבוד אתך בכל שעות היממה. הם אהבו אותך, אהבו לשמוע את השפה העסיסית שלך, אהבו לשאוב ממך את מלאכת העשיה, אם בריתוך, בצבע ובבנית מתקנים. אתה הכנסת להם לדם את העשיה והתעשיה, יותר ממה שיוכלו ללמוד בכל בית ספר.

אישית יצא לי לעבוד במחיצתך ולידך תקופות ארוכות בהתחלה כחשמלאי ואיש אחזקה ואחר כך לאחר שסיימתי את הסכניון כאחראי לפיתוח.

כל בניה ומנוף שבנינו הייתי מכין לך שרטוטים מדויקים - כמו שלמדתי, עם כל הפרטים ההנדסיים ואתה היית אומר "מי צריך את כל הבולשיט הזה? אני יודע להסתדר גם בלי שרטוטים." לאט לאט גילית שיש הגיון לעבוד משרטוטים שזה עוזר (ובעיקר כשיש אחר כך את מי להאשים).

הסתדרנו מצוין ביננו. לשנינו הייתה הבנה וסבלנות אחד לשני. היה כיף לעבוד אתך מקס וכשאני חושב על כך כעת, ברור שללא עזרתך לא היינו מצליחים כפי שהצלחנו.

תוך כדי עבודה במחיצתך הספקתי לשמוע את קורות חייך. איך עבדת עם הכושים בדרום אפריקה, איך התגייסת לצה"ל במלחמת השחרור ואיך החלסת בסוף לחזור לארץ ולהשתקע כאן לצמיתות. רק שאני לא מבין איך עם האופי שלך הצלחת להסתדר כאן בין כל האנגלו-סקסים, (כנראה שבפנים היית מאוד סבלני בכל זאת).

בשבת האחרונה, יום לפני שהלכת, ביקרתי אצלך. הצגת לי את החברים שלך מתימורים. נשארתי מספר דקות כי ראיתי שאתה מוקף באורחים, חשבתי לעצמי אשוב מחר..... אבל למחרת כבר היה מאוחר.

מקס, נזכור אותך ותרומתך תשאר אתנו לנצח, עדות לכך הוא אלבום התמונות שאספת במשך השנים ושבו תיעדת את כל הפרויקטים שלך.

י ה י ז כ ר ך ב ר ו ן

יוסי כץ

איש של ברזל

השבוע הלך לו לעולמו, מעולמנו, לא שבע ימים ולא שבע שנים, אדם מיוחד וקשה. איש של ברזל היה. גם בעבודתו, גם במגעיו עם הבריות. מתמודד עם המחכת והאנשים, ומהמגעים שביניהם היו מעורפפים ניצוצות. גם בחייו ובאופיו היה איש ברזל. נוקשה, ישיר ושביר. והמחכת שנאבק בה ביום, בערה בעצמותיו בלילות. הברזל היה שירת חייו ותוצאתם. חיים של קונסטרוקציות מתכת ורכבות. עם הברזל עשה הכל. דיבר והיכה וחינך. הנערים שהתייצבו לאורך השנים בשערי בית המלאכה בעינים בורקות, כמו הגיצים שעלו מאבני המשחזת עליהן עיצב אותם לפי רוחו, היו עדות לעוצמת כוח המשיכה ששאב אותם אליו כמו מגנט. היה קשה וחסר סבלנות. אבל מה כבר אפשר לצפות ממתכת - שחיה רכה ונכנעת? הלך לו מקס משבילי חיינו, כמו שהלך בהם. בבת-אחת, בפסקנות וללא לבטים. בלי כל התרעה מוקדמת, הלך מקס משבילי חיינו בזמן שהוא בחר ולא בזמן שהם בחרו בשבילו. וכך אזכרנו תמיד. נוקשה, נצחי וחזק. מעכשיו ילך זיכרו ויתפזר בנוף ש- נותר אחריו, להמשיך את שירת ברזל חייו שפסקה להכות. מעכשיו תמשיך רק רוחו הסוערת להעמיק את החריצים בסלעי הבזלת שבהם חצב את חייו שנפסקו ביחד עם חיינו הממשיכים. יהי זיכרו הקשה ברוך.

ד ו ד ו

אנו רוצים להודות לכל האנשים, שעזרו לנו לעזור למקס בתקופה האחרונה שהיתה קשה מאד מבחינת המשפחה. תודה לצוות הרפואי על המאמץ הבלתי נדלה.

בני משפחת חייט.

מ ק ס ז " ל

מקס היה מעין פארדוכס-חי - יהודי שגדל בדרום אפריקה ולא ראה בה שום עתיד, במיוחד לא ליהודים. כנער למד מקצוע מעשי בנגוד לרוב בני גילו היהודים שה- לכו לאוניברסיטאות. הוא הצטרף לתנועת בית"ר מפני ששם היה ה"יאקשן". הוא תמיד הזכיר את האנטישמיות שהיתה קיימת בדרום אפריקה וציין שב"בית"ר היינו מוכנים להרביץ בחזרה לחבר'ה האנטישמים האלימים - בה"בונים" הם היו אינטל- גנטיים מדי בשביל זה"י ואז היה צוחק. למי שזה מעניין היה כדורגלן בצעירותו שלמד לאהוב ראגבי שוב מסיבות מעניינות: הכדורגל משעמם ואלים - יכולים ל- גמור לך רגל בלי מחשבה שניה, אבל ראגבי נראה אלים וכולם לוחצים ידיים כש- יורדים מן המגרש.

מקס בא למושב וסיים כחבר קבוץ. הוא היה לכודניק בדעותיו הלאומיות ותמיד הצביע בעד ה"מערך" בבחירות להסתדרות. הוא לא סבל "שלומיאליות" לא ברמה הקבוצית ולא ברמה הלאומית. על קברניטי הקבוץ הוא לא חסך את ביקורתו ובא- שר לממשלה הנוכחית היה אומר בלעג "שהם לא יודעים להבדיל בין המרפק לבין הישבן שלהם".
(They don't know the difference between their arse and their elbow)
היה גס לעתים אבל נאמן לאלה שרכשו את אמונו. הוא היה לוחם שלא היה מוכן להניח את נשקו. היה אופטימי בכל שלבי המחלה שקטלה אותו בסוף, וגם כשהמחלה נתגלתה שנית לא פסק להלחם.
הוא ידע להעריך תמיכת חברתו הקבוצית ואת הסיוע הרפואי שהושט לו "חברים לא יודעים להעריך את מימדי העזרה שאדם חולה מקבל כאן" אמר. "אין דבר כזה במ- קום אחר". כמו שחי כל השנים הוא הלך לעולמו נלחם עד הסוף.
יהא זכרו ברוך.

אריק.א.

כפר הנשיא

ועד הנשיא הראשון של מדינת ישראל, דיר חיים וייצמן

דאר נע חבל כורזים 12305 • טל: 06-932901 • פקסמילה: 06-932017 • טלפקס: 6640

חברים, שלום, 6/11/91

החל מאתח, יום ה', 7/11

אנו זיכאים אג הקלסה

עלאונוי בכבאים, בגלג הבגים.

* נא להשאיר הבגים פהלומים,

במידה ויש בעיה עם זה -

נא להשאיר עם החולצ

או עם באהיה.

תלפיה
הכנול.

מפעל הבונים ברזי תעשיה

חברה (ה) יקר(ה),

בשיחות כלליות שמתנהלות במשק, אני נוכח לדעת שחלק נכבד מהחברים לא מכיר כראוי את המפעל, יכולתו, והאפשרויות השונות.

אני לא מנסה לעשות נפשות למפעל, אלא רק להציג עובדות והערכות שנראות לי לאחר תקופה של צבירת ניסיון.

ההתייחסות תהיה לחלק של הברזים והמפעילים בלבד.

1) אופי המפעל

סיווג המפעל הוא בתחום המתכת.

- א. ברזים - קו ייצור של ברזים כדוריים לתעשיה, מסוגים סטנדרטיים ומיוחדים בגדלים שבין "6"-4", ממתכות שונות. כמובן שהברזים הסטנדרטים מיוצרים בסדרות גדולות יחסית ומחירם נקבע ע"י תחרות בשוק בדרך כלל. לברזים "המיוחדים" יש כמובן שוק מיוחד ומחיר "מיוחד".

המחלקות השונות בברזים:

- (1) רכש
- (2) עיבוד שבבי (מודרני)
- (3) הרכבה
- (4) הנדסה + פתוח
- (5) שיווק

ב. מפעילים פניאומטיים:

- מחלקות:
- (1) יציקת מפעילים
 - (2) עיבוד שבבי (מודרני)
 - (3) הרכבה
 - (4) הנדסה
 - (5) שיווק (משולב עם ברזים).

(2) פוטנציאל המפעל בארץ ובחו"ל

מצב מכירות קיים: (1) ברזים: בארץ \$3.250 מ' בחו"ל \$2.5 מ' סה"ה \$5.750 מ'

(2) מפעילים: \$750,000 \$1 מ' \$1.75 מ'

(3) סה"כ: \$4 מ' \$3.5 מ' \$7.5 מ'

אחוזי רווח (לפני הוצאות קבועות כלליות) בברזים 14%
במפעילים 15%

דרך אגב בעבר אחוזי הרווח בברזים היו בערך 25%-30% מהמחזור, כתוצאה מתנאי תחרות קשים ירדה הרווחיות.

מתוך הכרה מסוימת של השוק העולמי, המתחרים השונים הן בברזים והן במפעילים אני מרשה לעצמי לקבוע בצניעות מטרה של \$12 מ' מכירות תוך 3 שנים לפי חלוקה.

בארץ	\$4.5-5 מ'
בחו"ל	\$7 מ'
נארה"ב	= 4.5
אירופה	= 1.5
אחרים	= 1.0
סה"כ	\$7.0 מ'

מפעל שמגיע למחזור כזה משפר בצורה משמעותית:

- (א) כושר מקוח ברכש
- (ב) אפשרות רצינית ליעול בייצור.

אם תנאים אלה יתקמו אני מעריך שהתוספת לעלות תהיה:

(A) מרכיב העלות א (B) 1.6 = (C) סה"כ מכירה.

A - מרכיב העלות = עלות חומר גלם, עבוד שכבי, הוצאות חדר עבוד. למעשה סה"כ ההוצאות לחלק עד הגיעו למחסן החלקים.

B - 1.6 - זהו מכפיל שצריך לכסות הוצאות קבועות לייצור חלק מהמשתנות ליצור, וקבועות כלליות. כמו כן להשאיר רווח למפעל.

ככל שמספר זה גדול יותר מצב המפעל טוב יותר. מכפל זה מושפע כמובן מתנאי תחרות השוק.

C - סה"כ מכירה - אותם \$12 מ' שאליהם אנחנו צריכים לשאוף בתכנית הקיימת.

מתוך מרכיב המכפיל 50% יהיה קניות:

$$\$3,750,000 = 50\% \times \$7.5 \text{ מ' } = 1.60 \div \$12 \text{ מ'}$$

זה כח קניה רציני שמאפשר בעבודה נכונה חסכון של 10% ז"א: \$375,000
שפור בעלויות העבוד יגדילו הרווח בארץ ל-18% -
ז"א: \$850,000 = 18% x \$5 מ'

כמו כן יגדל הרווח בחו"ל ל-10% - ז"א: \$700,000 = 10% x \$7 מ'.

סה"כ רווח נאה לדעתי של בערך \$1,900,000 (כמובן לפני הוצאות קבועות כלליות)

למטרה המתוארת לעיל צריך לגשת עם אמונה ורצון חזקים.
אני מאמין שיש לנו המוצרים ויש לנו היכולת להשיג מטרה זו בכוחות משותפים.

הערה: נא לזכור שאנחנו משלמים משכורות בסדר גודל של \$1,000,000 בשנה לשכירים.

ישנם שכירים שהם "מקצוענים" בשטח שלהם. עלותם למערכת בערך \$200,000.
עדיין ישנם \$800,000 שבאופן תיאורטי יכולים להשאר בקופת המשק.
נניח שנצל רק 30% מסך זה. 250,000 תוספת למשק. סכום ריאלי מידי, ובטוח
ארוך יותר חסכון \$400,000.

מה צריך לעשות כדי לממש הפוטנציאל

1.3 מדיניות מוצרים

לאחר ניתוק מחברת ווסטר קל לנו להתרכז על מגוון מוצרים צר שימכר בכמויות גדולות. מוצרים מיוחדים יטופלו בנפרד כדי לא להפריע ליצור השוטף. המשפט לעיל נראה פשטני וכללי אבל יש לו משמעות גדולה בייצור, בעלויות, במלאי וכו'.

2.3 חדר עבוד

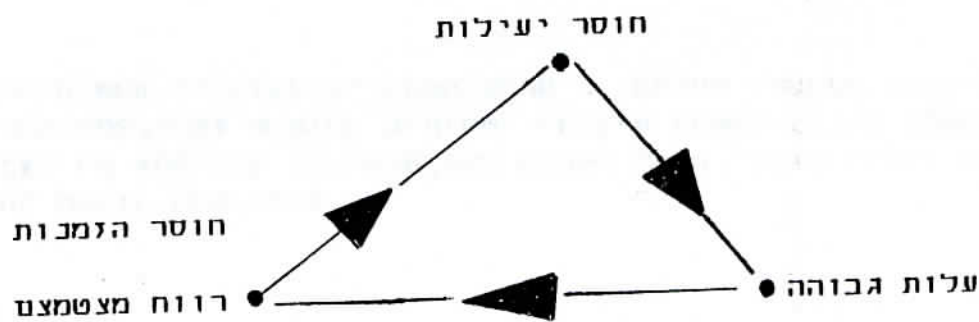
אם יקויים התנאי לעיל הרי שתהיה הקלה משמעותית בחדר העבוד. התפועל חייב להיות מקצועי ותחרותי. חלקים סטנדרטיים חייבים לקבל "זמן מכונה".

"זמן מכונה" - הזמן שלוקח לאפוס המכונה וייצור החלק. (מינימום זמן עבוד, ואפוס, מקסימום טיב).

חריגה מזמן מכונה או טיב חייבת להיות מטופלת בהתאם.

לא יתכן מצב, שחלקים מחדר העבוד עוברים למחסן ההרכבה במחירים "סובייקטיביים".

חדר העבוד הוא מרכז המפעל ולכן חייב לתפקד בצורה יעילה ותחרותית עם גיבוי מלא של הנהלת המפעל והמשק. מכונות העבוד יקרות במיוחד ולכן חוסר יעילות מתבטא בעלות גבוהה לחלק, למוצר המוגמר, קושי בתחרות, הפסד הזמנות וחוזר חלילה.

נוצר מצב שבו יש יותר ויותר תחלופה של חברים ע"י שכירים, לאורך זמן זה לא רצוי.

כלכלית: סכומי כסף גבוהים (משכורת, הסעות וכו') משולמים לאנשים מבחוץ. תפעולית: א) אנחנו לא בנויים לנהול עבודה שכירה.

ב) חברים מסוגלים לבצע העבודה בהרמוניה, ביעילות, ובמסירות שאין להשוותם לעבודה שכירה.

מכיוון שנושא זה קרדינלי לדעתי יש להשקיע מאמץ מיוחד כדי לבנות גרעין של עבודת חברים אפילו עם שיטת תגמול. לא פופולרי, אבל נחוץ.

שינוי

מוכר נוסף לייצוא - מידי. וכמובן פעילויות שונות לקידום השיווק.

הכדסה

דאגה לעמידה בתקנים בינלאומיים. קשר ישיר לחדר העבוד לשפור וייעול זמני עבוד.

פתוח

א) מציאת תשובות לדרישות השוק עם שינוי קל יחסית בברזים ומפעילים קיימים.

ב) פתוח מוצרים חדשים בהתאם ליכולתנו.

אם מה שקראתם עד כאן משכנע, אזי החברים חייבים לשנות יחסם לדרישות המפעל.

אין לי ספק שפעולה זאת תביא לשפור משמעותי ברמת החיים.

דרך אגב אני לא מתנגד ל"פרויקטים" אחרים, יחד עם זאת הרגשת בטן שלי היא שהצלחתם שעדיין לא הוכחה מוטלת בספק. (אל בא נזלזל בהרגשת בטן).

בני גולדברג
~~~~~

PARENTS PAGE

WITH GREAT SORROW WE ANNOUNCE
THE DEATH -AFTER A PROTRACTED ILLNESS
OF OUR MEMBER
MAX CHAYAT
MAY HE REST IN PEACE

(ADDITIONAL) NEWS OF THE WEEK -

- * Two busloads of mixed content (parents, chaverim, children, visitors) went down to the Jordan last Shabbat, in order to inspect the miraculous appearance of a canal, winding its way to a small lake above the foaming Jordan, down to the turbine and back to the Jordan. It really is beginning to look just like the poster Marky painted...
- * The new asphalt path between the south side of the Dining Room and the Laundry is also beginning to look as though it has always been there.
- * The next innovation will apparently be an additional pre-fab next to Selma's office underneath the Dining Room, in order to make more space for offices.
- * The "decorations" which have appeared on the front of a lot of houses bring the age of satellite communication into our homes. Will people really spend even more time in front of the telly?
- * Bath Sheva, who has just come back from a course for Cultural Organisers, (a job she has been fulfilling successfully for the last six months or so) says that she learned a lot - and she says she found that in the kibbutzim that generally have a good community spirit (like Kfar Hanassi?!) the cultural activities are also lively. Makes sense. No doubt we shall share some of her new knowledge.

SHABBAT SHALOM,

Inge

12 Kislev - Mrs. Tamar Potash (1961)

16 Kislev - Mrs. Rina Wolfsdorf (1984)

J A H R Z E I T

נר זכרון

MAZAL TOZ

H A P P Y   B I R T H D A Y

17.11.91. Ella Farchi (Waterman granddaughter)

18.11. Harvey Jackson

Ronen Forster

Mrs. Cissy Packer

Leonie Golan

19.11. Mr. Denny Steele

Shaul Easton

Yif'at Weissbecker

Gal Atir (R. Mendzigurski grandson).

20.11. Shoshie Kruparo

David Telem-Potash

Tom Lipschitz (Eder granddaughter)

22.11. Meir Raines

Ruthie Gedalison

Danah Whitham

Nofar Malina

23.11. Doram Wallach

Yiftach Yehudah

H A P P Y   A N N I V E R S A R Y

20.11. Julia & Aryeh Nitzan

22.11. Advah & Ariel Cinna

*****

TONIGHT - FRIDAY at 20.30

in the Moadon - on a large screen

Video films RUGBY WORLD

CHAMPIONSHIPS -

in memory of MAX CHAYAT

Tea/Coffee will be served from 19.30.

*****

FILM OF THE WEEK - ON SATURDAY

A Video film this time,
at 21.00 in the Hall:

FULL MOON IN BLUE WATER with John Hickman

From the HAIRDRESSING SALON

Judy is taking a break
from hairdressing, and
will be working in the
sewing shop. As a result
your turn at the salon will come
round more slowly. Please understand.

